

Мощне ся разѣди, разлюти,
Та си искара до негова маламна стрѣла,
И устрѣли стара Юда во сърце то, 410
Та си пърсна да си бѣга низъ широко поля.
За три дни на негова си града утиде,
Де си найде стара майка чи си плаче;
Орфенъ хи вели отговори:
Богъ помагай, майко стара Юдо! 415
Да ли мене плачешъ,
Оти ся мощне много забавихъ?
Или во наши сарая нѣщо е станало?
Далъ ти Богъ добрѣ, Орфенъ мили сине!
Добрѣ ми дойдѣ мили сине! 420
На мене си, сино, хабаръ дойдѣ,
Чи е фейска краля тебе младо поплѣнилъ,
Та за товѣ си язи плака.
Не ли си найдѣ, сино, любо спроти тебе,
Та си ся само самичко назади върна? 425
Майка ти чакаше снѣха да доведешъ,
На старо время изметъ да ми устори.
Изъ Орфенови очи като рѣка солзи затыкоха,
Отмалъ на майкаси продума:
Мале ле, мила мале! 430
Язъ си найдохъ любо спроти мене,
Биле още поубаво отъ меня:
Отъ лико хи две сонца грѣха!
Коси хи ся по земя влачеха!
Тя моя свирка бакъ си дочю, 435
Сама по мене навърви,
Та се западихме низъ поля широко,
По скоро при тебе да си поидеме.
Сѣ що си бѣха ду нехини деветъ сестри,